

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 14T/80/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2323011202
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Simona Štanglovičová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2024:2323011202.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta samosudkyňou JUDr. Simonou Štanglovičovou, v trestnej veci obžalovaného L. L., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 3 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom v Galante dňa 02.04.2024 takto

rozhodol:

Obžalovaný L. L., G. XX.XX.XXXX Z. W., E. K. A., G. F.. Č.. XX/XX, t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov,

sa uznáva za vinného, že:

v presne nezistenom čase, v rôznych obdobiach až do jeho zadržania dňa 20.05.2022, pôsobiac minimálne na území Trnavského kraja, prevažne na území okresu Galanta, prípadne iných miestach, si neoprávnene (bez príslušného povolenia) zadovážoval psychotropnú látku - metamfetamín, v množstvách schopných ovplyvniť psychiku konzumenta, ktoré prechovával pri sebe, resp. uskladňoval, ukrýval, následne vážil, balil a ďalej predával v cene od 25 - 30 eur za gram, resp. za 30 - 40 eur za kubík metamfetamínu viacerým osobám - odberateľom a takto konal za účelom finančného profitu, ktorý bol čiastočne použitý na nákup ďalších psychotropných látok a čiastočne pre osobný prospech, pričom obžalovaný cez rôzne kontaktné telefónne čísla, ale aj prostredníctvom rôznych mobilných aplikácií prijímal objednávky od širokej siete odberateľov, ktorých navigoval na miesta, na ktorých práve vykonával predaj drog, čím obžalovaný konal v rozpore s ustanovením § 4 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, kde zaobchádzať s omamnými a psychotropnými látkami môže len fyzická osoba alebo právnická osoba, ak splní podmienky ustanovené týmto zákonom, a to na základe povolenia, ktoré vydáva Ministerstvo zdravotníctva SR, pretože metamfetamín (účinná látka pervitínu) je zaradený v zmysle vyššie uvedeného zákona do II. skupiny omamných a psychotropných látok, pričom takto konal minimálne v prípadoch, kedy obžalovaný L. L. viackrát v nezistenom období rokov 2018 až 2021 predal opakovane metamfetamín rôznym osobám, okrem iných minimálne osobám B. C., B. E., M. I., O. P., K. C., P. C. a rovnako i zadovážil osobe M. C.,

t e d a :

- neoprávnene prechovával po akúkoľvek dobu inú omamnú látku alebo psychotropnú látku ako z rastliny rodu konopa,
- neoprávnene zadovážil a predal psychotropnú látku, čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a na viacerých osobách,

č í m s p á c h a l :

- zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 3 Trestného zákona,

- obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 4 písmeno c), odsek 6 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno j) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 172 odsek 6 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona a § 41 odsek 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 78 odsek 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava sp. zn. Kv 53/21/2200 zo dňa 03.11.2022, podanej na tunajší súd dňa 04.11.2022, súd na hlavnom pojednávaní prejednal trestnú vec obžalovaného L. L., G.. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“).

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.10.2023 v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a svoje konanie oľutoval. V dôsledku vyhlásenia obžalovaného súd vylúčil konanie proti obžalovanému zo spoločného konania na samostatné konanie a následne podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku po prijatí jeho vyhlásenia o vine vykonal dokazovanie iba vo vzťahu k výroku o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení, a to prečítaním listinných dôkazov, výsluchom obžalovaného k jeho osobným a majetkovým pomerom, ako aj k pohnútke, resp. k motívu páchania trestnej činnosti v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia, ako aj výsluchom znalca.

Obžalovaný po zákonom poučení využil svoje právo a k osobným a majetkovým pomerom, motívu, resp. pohnútke odmietol vypovedať.

Z hodnotenia obžalovaného z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov zo dňa 24.10.2023 súd zistil, že obžalovaný po prijatí do väzby nemal problémy s adaptáciou na jej podmienky, jeho správanie a vystupovanie je na požadovanej úrovni, príkazy a nariadenia plní a rešpektuje, konfliktné situácie nevyvoláva, doposiaľ mu nebol uložený disciplinárny trest a nebol ani disciplinárne odmenený, sociálny kontakt s príbuznými udržiava, počas väzby nie je pracovne zaradený.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/51/2018 súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 02.07.2018, sp. zn. 6T/51/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6To/84/2018 uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 odsek 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia spolu s trestom prepadnutia vecí.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/1/2019 súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.04.2019, sp. zn. 3T/1/2019, právoplatný dňa 24.04.2019 bol obžalovaný uznaný za vinného okrem iného aj zo zločinu krádeže formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 212 odsek 1, odsek 3 písmeno a), odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona, pričom súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 02.07.2018, sp. zn. 6T/51/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.10.2019, sp. zn. 6To/84/2018 považoval za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného.

Z podstatného obsahu spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/53/2018 súd zistil, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 04.12.2019, sp. zn. 27T/53/2018, právoplatný dňa 06.12.2019 uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky za súčasného zrušenia výrokov o treste rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 02.07.2018, sp. zn. 6T/51/2018 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.10.2018, sp. zn. 6To/84/2018, rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 09.04.2019, sp. zn. 3T/1/2019, právoplatný dňa 24.04.2019 a rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 27.11.2019, sp. zn. 31T/145/2018, právoplatný dňa 27.11.2019 za súčasného uloženia trestu prepadnutia vecí ako aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na jeden rok.

Z aktuálneho odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 9 krát súdne trestaný, naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 22.06.2021, sp. zn. 0T/163/2021, právoplatný dňa 22.06.2021 za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov. V minulosti bol trestaný za rôznorodú, prevažne majetkovú, ale aj násilnú trestnú činnosť.

Z aktuálneho výpisu z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov súd zistil, že obžalovaný sa doposiaľ dopustil šiestich priestupkov rôzneho charakteru.

Z výsluchu znalca MUDr. Eduarda Višňovského na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaný nie je závislý od psychoaktívnych látok, bolo u neho zistené škodlivé užívanie metamfetamínu (pervitínu) bez jednoznačne naplnených atribútov závislosti, pričom znalec konštatoval, že obžalovanému nie je potrebné uložiť žiadne ochranné liečenie, lebo nie je závislý, ani vážne duševne chorý a ku žiadnej ochrannej liečbe nie je ani motivovaný.

Súd odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obhajcom obžalovaného a to konkrétne pripojením spisov pôvodne spoluobžalovaných v predmetnej trestnej veci, pretože ho vyhodnotil ako dôkaz nedôvodný a nepodstatný pre rozhodnutie, keďže po prijatí vyhlásenia o vine obžalovaného súd vykonával dokazovanie iba vo vzťahu k výroku o treste a ochrannom opatrení, pričom s takto vykonávaným dokazovaním obhajcom navrhovaný dôkaz nijak nesúvisel.

Čo sa týka návrhu na prerušenie konania z dôvodu pozastavenia účinnosti novely Trestného zákona je potrebné v prvom rade uviesť, že novelizácia právneho predpisu (tzv. novela) mení, dopĺňa, či ruší určitú časť skoršieho právneho predpisu, novela je síce obsahovo viazaná na novelizovaný právny predpis, avšak je právnym predpisom samostatným, má preto vlastnú platnosť a aj svoju vlastnú účinnosť. Až odo dňa svojej účinnosti sa jej obsah stáva obsahom právneho predpisu novelizovaného a musí byť použitý v aplikačnej praxi, teda až dňom účinnosti novely je novela inkorporovaná do skoršieho právneho predpisu a je pripravená na použitie a až po nadobudnutí účinnosti novely je skorší právny predpis účinný vo svojej zmenenej podobe. Z ustanovenia § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku je pritom zjavné, že sa týka iba prípadov, v ktorých ústavný súd pozastavil účinnosť už účinného právneho predpisu alebo jeho časti. Tento záver nepochybne vyplýva z toho, že musí ísť o pozastavenie právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého „použitie“ je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej, t.j. musí ísť o takú právnu normu, ktorá je už na právne vzťahy aplikovateľná, nakoľko len účinná právna norma môže byť orgánmi činnými v trestnom konaní či súdmi použitá, teda aplikovaná. Slovo „použitie“ uvedené v § 228 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku sa teda vzťahuje k aplikácii právnej normy v praxi, ktorá je možná len vtedy, ak ide o právnu normu účinnú. Pre trestné stíhanie, či rozhodnutie vo veci samej sú relevantné iba tie právne normy, ktoré sú už účinné, nakoľko len tie sú použiteľné a preto je nutné prerušiť trestné stíhanie, ak ústavný súd takúto už účinnú a použiteľnú právnu normu pozastaví. Pokiaľ ešte konkrétna právna norma účinná nie je, potom nejde o právnu normu, ktorá by bola v praxi použiteľná a teda nemožno ani hovoriť, že ide o právnu normu, ktorej použitie by mohlo byť rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, nakoľko sa aplikuje stále stará právna norma, pretože jej obsah nebol doposiaľ účinne zmenený, keďže nová právna norma účinnosť zatiaľ z dôvodu rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti nenadobudla. Možno teda zhrnúť, že novela Trestného zákona doposiaľ nenadobudla účinnosť, nakoľko jej účinnosť bola pozastavená uznesením ústavného súdu a teda nie je aplikovateľná na žiadne trestné veci, jej ustanovenia nie sú nateraz rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej v žiadnej trestnej veci a

preto v tejto situácii nie je možné aplikovať ustanovenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 odsek 2 písmeno e) Trestného poriadku, či obdobné ustanovenia týkajúce sa súdneho konania. Podľa názoru súdu prerušenie trestného stíhania podľa § 228 odsek 2 písmeno e) Trestného poriadku v dôsledku uznesenia ústavného súdu sp.zn. ÚS3/2024 zo dňa 28.02.2024 by bol postup v rozpore so zákonom. Súd však na návrh obhajcu reagoval záznamom v zápisnici o hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.04.2024 podal aj návrhu na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku a pridelenie veci Mestskému súdu Bratislava a to z dôvodu, že uvedený súd je príslušný na rozhodnutie jeho trestnej veci, nakoľko ku skutku malo dochádzať aj v Senci. O predmetnom návrhu obžalovanom súd podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku analogicky v spojení s § 23 odsek 1 Trestného poriadku vôbec nekonal a to z dôvodu, že takýto návrh preukázateľne nebol obžalovaným vznesený bezodkladne. Obžaloba bola tunajšiemu súdu podaná dňa 04.11.2022, obžalovaný však až do 02.04.2024 žiadnu takúto námietku nevzniesol. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Ndt/19/2020, v zmysle ktorého sa o takomto návrhu na odňatie veci nekoná per analogiam z dôvodov uvedených v § 32 ods. 6 Trestného poriadku, teda ak takýto návrh nebol podaný bez meškania, a dotknutý súd o tom nevydáva žiadne rozhodnutie. Bolo však potrebné túto skutočnosť procesne zaznamenať do zápisnice o hlavnom tak, aby bolo zrejmé, že návrh obžalovaného, resp. jeho obhajcu nezostal nepovšimnutý. V tejto súvislosti je tiež potrebné poukázať na ustanovenie § 20 Trestného poriadku, týkajúce sa príslušnosti niekoľkých súdov, kedy konanie vykonáva ten súd, na ktorom podal prokurátor obžalobu. Zároveň súd pre úplnosť uvádza, že návrh na odňatie a prikázanie veci neobsahoval dôležitý dôvod podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku a preto nebránil ani vykonaniu nariadeného úkonu trestného konania.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatelov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické. Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnúť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnúť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok,

zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatela i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom, či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatela neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnenne nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd obligatórne skúmal pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. U obžalovaného súd vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písmeno l) Trestného zákona, teda že sa priznal k spáchaniu trestného činu a jeho spáchanie úprimne oľutoval. Súd obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, keďže pre jej priznanie sa vyžaduje, aby obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, je založená na aktívnej spolupráci páchatela pri objasňovaní jeho trestnej činnosti pri vyšetrovaní, k čomu podľa názoru súdu neprišlo, pričom jej hodnotenie je závislé od toho, do akej miery páchatel sám svojim prístupom participuje na objasnení trestného činu. Samotné učinenie vyhlásenia o vine obžalovaným nemožno považovať za napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti pre priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti. U obžalovaného bola zistená prítomnosť dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písmeno h) a písmeno m) Trestného zákona, teda že obžalovaný spáchal viac trestných činov a že už bol za trestný čin odsúdený. Súd trest ukladal ako trest úhrnný, keďže obžalovaného odsudzoval za viac trestných činov, a trest ukladal podľa zákonného ustanovenia vzťahujúceho sa na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, ktorým bol obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 6 Trestného zákona s trestnou sadzbou 10 až 15 rokov. Keďže obžalovaný opätovne spáchal zločin (v minulosti odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/51/2018, rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 3T/1/2019), súd zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu a trest ukladal v takto modifikovanej trestnej sadzbe v rozpätí 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov. Vzhľadom na modifikovanie trestnej sadzby podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona, teda z dôvodu opätovného spáchania zločinu, súd už nepristúpil k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností.

Nakoľko však obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, súd opierajúc sa o stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 44/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 5/2017 („ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maiora (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“) pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a tak uložil obžalovanému trest odňatia vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov. Pri určovaní výmery trestu súd zohľadnil najmä kritický postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, ku ktorej sa priznal a oľutoval ju, ako aj jeho vyhlásenie o vine učené na hlavnom pojednávaní. Neukladal však trest na samej spodnej hranici mimoriadneho zníženia trestu vo výmere 8 rokov a 4 mesiace, a to s

poukazom na trestnoprávnu minulosť obžalovaného ako aj na rozsah a závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa dopustil.

Podľa názoru súdu nepodmienečný trest odňatia slobody na výmere 8 rokov a 6 mesiacov v sebe zohľadňuje na jednej strane priznanie sa obžalovaného k ním spáchanej trestnej činnosti, jej úprimné oľutovanie a realizované vyhlásenie o vine, no na strane druhej odráža aj závažnosť spáchanej trestnej činnosti, kriminálnu minulosť obžalovaného a zavinenie vo forme priameho úmyslu. Takto uložený trest je podľa názoru súdu primeraný (proporcionálny) a spravodlivý a u obžalovaného splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi jeho konanie. Miernejší trest by atribúty sledované v ust. § 34 Trestného zákona podľa názoru súdu nespĺňal, predovšetkým z pohľadu úmernosti k spáchanej trestnej činnosti. Na druhej strane uloženie vyššieho trestu súd považoval už za neprimerane prísne, najmä s prihliadnutím na postoj obžalovaného k jeho trestnej činnosti, s tým súvisiace vyhlásenie o vine a teda na obžalovaným prejavenu relevantnú mieru sebareflexie.

Súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia napriek tomu, že spáchal obzvlášť závažný zločin, pretože mal za to, že so zreteľom na mieru narušenia obžalovaného bude v ústave na výkon trestu s nižším stupňom stráženia jeho náprava lepšie zaručená. Zaradenie do ústavu na výkon trestu s vyšším stupňom stráženia by podľa názoru súdu nijakým spôsobom neprispelo k lepšej resocializácii a usporiadaniu si morálnych hodnôt obžalovaného.

Vzhľadom k vykonanému dokazovaniu, s poukazom na výsluch znalca MUDr. Eduarda Višňovského, súd obžalovanému ochranné liečenie neukladal.

Nakoľko súd odsudzoval obžalovaného za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody, uložil mu obligatórne aj ochranný dohľad na dva roky. Uvedený inštitút obžalovanému po vykonaní nepodmienečného trestu odňatia slobody napomôže tomu, aby viedol riadny život a aby sa už viac trestnej činnosti nedopustil.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Galanta), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trnave. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy. Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.